

46/14

Informace o Chartě 77 - ročník třetí / 1990 / - č. 8
 od 10. května 1990 do 31. května 1990

Dopis kluvčích Charty 77 a VONIS	1
Výbor na obranu nepravodlivě stíhaných	
Dopis do rady	1
Požádat ke stíhlosti pro porušení zákona	2
Výbor na obranu nepravodlivě stíhaných	
Sedlání č. 178 /čestnosti kolon dr. Zdeňka Pince/	3
Sedlání č. 179 /Ripad Pavla Šmily/	4
Sedlání č. 180 /Ripad Václava Halaufa/	5
Procházení dělatařské filosofického kurzu	6
Odpověď na žádost 18 žen	6
Dopis francouzských herců	7
Dopis Karla Bockupa prezidentu republiky	7
Žádost o propuštění Alberta Černého z vězení	8
Krátké zprávy	
Telegram Kamilie Bendové	8
První letoční číslo Dialogu	8
Rozhovory s Rithertem	9
Články došlé do redakce	9

Vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty 77

Adresa: Petr Uhl, Anglická 8, Praha 4
 Anna Šebestová, Anglická 8, Praha 2

mezinárodní federace pro lidská práva

sídlo organizace

Pariz - Francie

Vážení přátelé,

obracíme se na Vás s prosbou o pomoc pro Petra Cibulku, nezákonné vězněnáho mladého dělníka z Brna.

VOMS sleduje případ Petra Cibulky od samého začátku - od dubna 1978, kdy byl Petr Cibulka společně se svými dvěma přáteli zatčen. Je velmi dlouhé věznění bylo později odsouzen ve sňemkovém rozsahu s čas. uznáním k dvou rokům odnětí svobody. Odsouzen byl za to, že posessi magnetofonových nahrávek s filii mezi svými přáteli nekonferanci moderní hudbu a že ve svém bytě uskánil vystoupit na dvou koncertech třem zpěvákům s jejich písničkami při kvítaře před nepočetným publikem. Toto jeho jednání bylo kvalifikováno podle § 100 tr. zákona jako pobourování. V rozsudku stojí, že Petr Cibulka jednal z nejdéleštví k socialistickému spojení české republiky.

V průběhu výkonu trestu Petr Cibulka zahájil hledovýk kterou přerušil až po 32 dnech, aby dosáhl přesazení na jiný vězenský úsek. Po třítydenním přerušení v hledovce opět pokračoval. Hledovýk dalších 14 dní. Tento hledovýk, kterou se bránil proti insultacím ze strany spolužáků, a proti tomu, že vězenský dozor tyto insultace umožňoval, velice utrpěl jeho zdravotní stav. Jeho tělesná váha se snížila ze 75 na 47 kg. Během hledovky i po ní odmítl nastoupit do práce, neboť stál třval na svůj požadavku přesazení a zdravotní stav mu pracovat ani neumožňoval. Když později posnal, že jeho dělili je zcela marné, spokojil se s přemístěním na jinou chodbu téhož pracovního úseku a do práce opět nastoupil.

Za hledovku a za nenastoupení do práce byl nejprve velmi často a velice tvrdě trestán pobytom v celodenním uzavřeném oddělení. Pouze ji proti němu bylo dokonce zahájeno tr. stíhání pro údajné neřízení výkonu uředního rozhodnutí /§ 171 tr.z./. V lednu letosního roku byl odsouzen na 6 měsíců vězení, když soud jeho hledovku a nenastoupení do práce posoudil jako přičin. Po odvolání prokurátora odvolací soud posoudil jeho jednání jako tr. čin a trest zbyl na jeden rok vězení. Odsouzení bylo opět v rozsahu se zákonom. Petr Cibulka získal nový trest odpykávat v polovině letosního dubna v návaznosti na předchozí trest dvou let vězení.

Odkazíku uvázanému a sejměná od chvíle zahájení hledovky leni v květnu je osud Petru Cibulky středem pozornosti mnoha jeho přátel i těch, kteří ho osobně neznají. Jeho případ je rovněž v popředí názoru Výboru na obranu nepravedlivě stíhaných i mluvčích a signatářů Charty 77 VOMS se tímto případem zabýval ve svých sdíleních číslo 2, 40, 42, 55, 70, 197, 171. Mluvčí Charty 77 se společně s VOMSem obrátili na nejvyšší státní úřady v Československu se žádati o nápravu. Marnost této žádati vedle 228 obětané k tomu, že otevřeným dopisem žádal i o pomoc Mezinárodní červený kříž.

Dalším projevem solidarity byla žádost 176 občanů Městského výboru města Brna o povolení tiché manifestace vzedě na protest proti věznění Petra Cibulky. Jedinou odpověďí státní moci byla policejní akce nebyvalého rozsahu, spojená s výhružkami, psychickým nátlakem a dokonce bitím.

Pořadatelům zpráv bylo proti Petru Cibulovi zahájeno další tr. stíhání podle § 156 /urážka veřejného činitela/, a hrozí mu tedy další trest až do výše jednoho roku k dosavadním třem letům vězení.

Zádáme Vám, abyste na tento naléhavý případ třicetiletého Petra Cibulky upozornili světovou veřejnost a informovali o něm skupiny a organizace, zabývající se lidskými právy.

Petr Cibulka je signatářem Charty 77, adresa jeho matky je: Věra Cibulková, Mučednická 39, 616 00 Brno.

V Praze 26. května 1980

Mluvčí Charty 77

Výbor na obranu nepravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

X X X X X X X X X X X X X X X

Ve čtvrtek 29. května se konaly v Paříži dva velké manifestace; jedna z nich v Národním divadle v paláci Chaillot a druhá před čs. vyslužebnictvím. Obě připomínaly v dan prvního výročí zatčení členů VOMS význam a dopad této třídy z lidí svobodu pro politické vězně v Československu. Pořadatelem obou manifestací je devát mezinárodních a francouzských organizací,

zaujímajících se o aplikaci západních lidských práv a svobod včl. taz., kde jsou porušovány, at už v Československu nebo v Argentině, v Sovětském svazu nebo v Jihní Africe.

VONI znali pořadatelům a účastníkům následujících manifestací tento dopis
Milí přátelé!

Za několik dní uplyne rok ode dne, kdy bylo zatčeno deset členů Výboru na obranu nepravodlivé stíhaných - našich přátel. Děkujeme Vám za Váš nezištěný názor o situaci v naší zemi, za vaškerou Vaši morální i jinou podporu, za všechny akce vyjadřující Vaši solidaritu s "pražskou desítkou" i všem ostatním. Je politickými vězni. Jsme přesvědčeni o tom, že Vaše iniciativa alepon některým postihům zabránila a jiné uchránila.

Vážime, že nelze společné dálí přispěje k tomu, aby lidé nebyli pro svoje názory pronásledováni a vězněni.

Upřímně Vás zdravíme

v Praze 20. května 1980

Výbor na obranu nepravodlivé stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

xxxxxxxxxxxxxx

Generální prokuraturu ČSSR
Rám. řízení 1300

P r e s h a 4

Rozhodnutí ke stíhacímu pro posudek o zákona

Podepsání stážovatele žádají za podání stíhacího pro posudek o zákona do pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25.10.1979 sp.zn. I T 23/79 ve spojení s ustanovením Nejvyššího soudu ČSR ze dne 20.12.1979 sp.zn. I T 23/79 ve prospěch všech odsouzených a těž z následujících důvodů:

Citevným rozsudkem Městského soudu v Praze, který byl potvrzen cit.uz. ustanovením Nejvyššího soudu ČSR, byli ing. Petr Uhlí, dr. Václav Benda, Jiří Dienstbier, Václav Havel, Otta Rednářová a Božena Šimcová umístěni vinoucími tříčinem podvracení republiky dle § 98/1, 2 písm. a, b tr. z., jehož se měli dopustit tím, že "v době od jara 1978 do konce května 1979 v Praze 2 a jinde z nepřátelství k socialistickému společenskému a státnímu zřízení republiky, se záměrem podporovat nepřátelskou zahraniční propagandu a v důsledku vyvolet mezi obyvateli republiky nepřátelské náladu proti socialistickému státnímu zřízení ČSR, založili alegální organizaci "Výbor na obranu nepravodlivé stíhaných" a po stanovení programu výboru a rozdělení úkolů, v dorozumění s dalšími osobami a některými zahraničními činiteli vyhotovili postupně velké množství písemnosti, v nichž hrubým způsobem pomocí využití výmluv nebo záměrné skreslených údajů byly hrubě napadány bezpečnostní orgány, prokuratura, soudy a sbor nápravné výchovy, tyto písemnosti rozšířovali v ČSR a dávali je k dispozici i do zahraničí, kde byly využívány k útokům proti ČSR v západním a emigrantském tisku a v rámci různých výstředních typů "Svobodná Evropa", tedy z nepřátelství k socialistickému společenskému a státnímu zřízení republiky prováděli podvratnou činnost proti jejímu společenskému a státnímu zřízení a proti jejím mezinárodním zájmům, přičemž tento čin páchali ve spojení s činům činitelem a ve vztahu rozsahu a činu se dopustili společným jednáním a odsouzení k trestům tam uvedeným."

Citevnými rozhodnutími, jakož i finanční, které jim předcházelo, byl posušen zákon.

Při hlavním líčení předosařa soudce nedbal, aby bylo zazářeno co nejdříve na žalobu k objasnění věci / 1. 203/2 tr.ř./ a násopak svým postupem posudil řada základních zásad trestního finančního soudectví zohledněných v ust. 59 z/2, 5, 6, 10, 11, 12 tr.ř.

Podvratná činnost ve smyslu § 98 tr. z. měla dle citevných rozhodnutí specifikovat "ve vyhotovování velkého množství písemnosti, v nichž hrubým způsobem pomocí využití výmluv nebo záměrné skreslených údajů byly hrubě napadány bezpečnostní orgány, prokuratura, soudy, sbor nápravné výchovy", v jejich "rozšířování v ČSR" a v dávání je "k dispozici i zahraničním antikomunistickým centrálám..."

⁵ Toud hrubk porušíl zákonu presumptione noviny, když "podvratný" charakter "příznamnosti" presumeoval, sníl by tedy v jejich charakter dokazoval.

Soud tyto "písemnosti" - v podstatě mělo jít o sdílení VOBu - v rozporu se zásadou materiální pravdy /§ 2/5 tr.ř./, zásady datnosti /§ 2/11/ a § 2/5 tr.ř. vůbec nedostal, neuměnil do nich uhlédnout stranám a zavil tak občalevané práva podle § 2/4 tr.ř. ke každému důkazu se vyjádřit. Tím soud porušil též ust. § 20/3 tr.ř., podle něhož důkazní materiál z připravného řízení, který má vztah k projednávané věci, je soud povinen v hl. líčení probrat a v rozhodnutí se s ním vyprádat, a ust. § 20/4 tr.ř., podle něhož při svém rozhodnutí může se soud opírat jen o důkazy, které byly v hl. líčení provedeny /též § 2/12 tr.ř./. V důsledku nedostatečného poskludu pro rozhodnutí soud nutně porušil i zásadu volného hodnocení důkazů, neboť hodnocení důkazů nemohl založit na pevném uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Stejných porušení zákona dopustil se soud též tam, když neprevod další důkazy, jež by se logicky po přečtení "pisemnosti" v některých případech podávaly, totiž důkazy sloužící k zjištění charakteru těchto písemností, zvláště stran jeich pravdivosti či nepravdivosti, což se mohlo dít dílem soudními a.j. spisy, dílem výslechy svědků, jichž se daná písemnost týkala, nebo důkazy jinými.

Jestliže však soud presunoval "podvratný" charakter "pisemnosti", nemohl pochopitelně a ani nechtěl připustit důkaz pravdy, resp. pravdivosti těchto "pisemností".

Pravdou nelze podvratit Republiku a tím méně může být odňatováni pravdivých informací vedle neoficiálního úmyslu.

Kromě toho soud nepřekázal a ani se neznánil prokázat žádnému z odsouzených autorství kterékoli z "písemnosti".

Soudu přitom bylo známo, že obžaleovaná byla pouze menší část VONSu, který vyvíjel a po odsození časti jmenovných nadále vyvíjí svou činnost v souladu s Ústavou ČSR.

Citovanými rozhodnutími byl povučen zákon v § 98/1, z písm.a,b tr.z., i v jiných ustanoveních tr.zákona a tr.fádu, kterážto povučení jsou všecky vydání i ve srovnání s tímto povučením tr.fádu. Jej konkrétně uvedeny výše.

Za zvláštní výdělení stojí ještě hrubé porušení zásady Veřejnosti § 2/10, s 199 tr.f./ s neudělitím ustanovení § 261 odst.1 věta druhá o nesbyt-
ných opatřeních proti překlínání soudu zásah.

Za všechny uvedené díly ještě mnoho

卷之三

aby byla podána stínačat pro perušení zákona rozhodnutími shora citovaným.

1/ Anna Šebatová, Zuzana Dienstbierová, Kamila Bendová, Olga Havlová, Jan
Bednář, Jiří Bednář, Berkáta Nániová

2) Vyber na obranu nespravedlivě stíhaných v Praze, Československá liga pro lidská práva, člen Mezinárodní federace pro lidská práva

卷之三

Adeleni č. 170 /Uzáložti kolen dr. Zdenka Pince/

ve středu 2.4.1950 ve 22,15 hod. nazvoník na dvere bytu signatáře Charvy 77, dr. Šárka Pince, Praha 3-Zážek, Čimburkova 8, dva příslušníci SSS, jeden nadstrážník a jeden z nizší hodnosti a prohlásili, že byli přivezeni oběťmi, kteří si stěhovali, že v bytě dr. Pince je rušen noční klid. Dr. Pince jim řekl, že v jeho bytě se neděje nic, co by mohlo rušit noční klid, protože je tam naprosté ticho. Příslušníci hledali, aby se legitimovali a chtěli do bytu vstoupit. Když se dr. Pinc ptal, zda jsou splněny náležitosti pro jejich vstup do bytu a zda mají povolení ke vstupu do bytu, vytáhli obušky. Poté perlustrovali všechny v bytě přítomné osoby, a to dr. Pince, jeho manželku, jeho žvagrovou a signatáře Charty 77 ing. Václava Frecházku, žároven chtěli, aby s nimi dr. Pinc odeběl. Dr. Pinc proti tomu protestoval a uvedl, že je ve stavu pracovní neúschopnosti a tedy odepít ani nesmí, a že to lze vyfázit předvoláním. Nadstrážník vyskočil, že dr. Pince k odchodu s nimi donutí, kleul mu jím a pokoušel se mu skroutit ruce za záda. Na této dr. Pince se oba příslušníci odmítli legitimovat a rovněž odmítli prokázat se nějakým dokladem. Dr. Pinc nakonec, obvívajíc tělou k svému zdravotnímu stavu, usoudil, že udělá nejlépe, když pojde s nimi, protože z jejich chování bylo zřejmé, že budou-li na svém odmítnuti

trvat, bude patrně zmlácen, činž by mohl být ochranný úplně /dr.Pinc se pohybuje pouze o berlích/. Na chodbu stálo několik dalších příslušníků a před domem stála dvě auta VB. Dr.Pinc byl odvezен na okrsek VB v Olšanské ulici, kde se setkal s Lubošem Anteninem, který z jeho bytu odešel asi 20 minut před přichodem obou příslušníků VB a zřejmě byl zadržán na ulici. Po několika minutách byli na okrsek přivezeni dnes a Švagrová dr.Pince a ing.Procházková.

V době, kdy k návroku VB v bytě došlo, manželka a Švagrová dr.Pince stádely vínu na svetr a dr.Pinc a ing.Procházková se tiskle bavili, že by byli rušili noční klid, je zcela absurdní. Dr.Pinc se ptal druhého dne několika lidí bydlících v toutéž domě, zda byli rušení a zda si stěžovali, všichni to popřeli.

Na okrsku byla výpověď všech předvolaných zapisována postupně, takže dken skončil ve 2,45 hod. Výslech vedl npr.Beran. Byl to výslech čistě formální, v zápisu bylo zaznamenáno, že nedošlo k rušení nočního klidu a stížnost na chování příslušníků VB byla ochotně zformulována. Když dr.Pinc vyslovil podiv nad tím, že výslech provádí právě npr.Beran z STH, npr.Beran odpověděl, že je to jenom zaznamenání nepříjemné, neboť byl v noci vzbuzen, ale jíž dráve se vymínil být u každého okna tykající se dr.Pinc. Poučení a všechny ostatní formality výslechu proběhly naprostě korrektně.

9.4.1980 byl dr.Pinc převelán na 19.00 k výslechu do Bartolomějek ulice, kde mu npr.Beran oslnil, že jeho stížnost na postup příslušníků VB byla ohledána důvednou, a že záštitník byl zjištěn, že společnost toho vedená noční klid nerušila. Samotný tento dken trval několik minut; zadržán věk byl dr.Pinc asi dvě hodiny, zřejmě proto, aby byl svědkem přesnění dr.Julie Tenina, kterému se npr.Beran záčel ihned věnovat /viz odelení VOB č.177/. Ispře porov, s poukazem na zdravotní stav, byl dr.Pinc propuštěn.

O týden později byl dr.Pinc opět převelán k výslechu, výslech se však neuskutečnil, neboť vyhetrovatelem nebyl přítomen - je s podivem jíž samu o sobě, o bezohlednosti tehoto postupu vědě dr.Pincovi ani nemluvě.

Upozornujeme, že jíž v lednu t.r. bylo pod názvinkou "hledání ukradených věcí" vyrušena společnost asi 10 lidí v bytě tehdy dr.Pince Bohuslavky Urbanové /praha 1, Klimentinská 18/. Cest příslušníků VB zpříjemňoval přítomné a některé z nich pro "zádajný "nepřádek v dokladech" odvedlo na okrsek VB, kde jíž o krádených věcech nepadla ani sninka. Udalost pokračovala několika výslechy, které prováděl npr.STH Beran a při nichž výslechaným naznačoval, že by bylo vhodné, kdyby se s dr.Pincem přestali stykat.

V Praze dne 14.května 1980 Vyber na obranu nepravedlivé stíhaných
Česko-slovenská liga pro lidská práva
Alian Mezinárodní federace pro lidská práva

X X X X X X X X X X X X X X X

Sdělení č. 179 /Případ Pavla Skály/

Signatář Charty 77, důlník Pavel Skála, nar.3.3.1934, bytem sídlící 9.5. 4.2264, resp.273 Olšina u Kladna č.204 byl vězněn po jeden rok /od 20.1.1978 do 20.1.1979/ pro přípravu tr.činu nedovoleného opuštění republiky, když chtěl s plným cestovním pasem - ale bez výjezdí dolečky - odcestovat z Polska do Švédské.

Ve věznění odmítal P.Skála pracovat, protože své věznění pokládal za neprávné. Cacto též otevřeně kritizoval pomery ve výkonech trastu i ve vaze. Za tuto činnost byl P.Skála odseukan okresním soudem pro Plzeň-město rozhodnutím ze dne 7.9.1979 č.j. 7 T 16/79-116 po několika ediktech a jednom vrácení rozsudku k opětnému projednání k deseti měsícům odňtí svobody ve II.NVS. O všech peripetiích případu P.Skály jsme informovali ve sděleních č.83, 94, 123 /obsáhlé psaní v seuhraném sdělení/ a 131.

Přeti uvedenému rozsudku se odvalal obhájeval a jeho otec Čestmír Skála, krajský soud v Plzni v údajně veřejném zasedání konaném dne 21.12.1979 tato odvolání zamítl. Zasedání, kterému předsedal JUDr.Antenín Trtík, proběhlo bez účasti obhájevaného, který se pro nemoč předem písemně omluvil a zároveň žádal o známu termínu. Krajský soud tedy potvrdil vinu P.Skály, že de dopustil tr.činu podpory a propagace fašismu a podobného hnutí gle 1 251 tr.z., jehož se měl dopustit tím, že v Plzni dne 16.6.1978 v NVO Plzeň-Bory při školení odseuaných na nástupním oddělení prohlašoval, že násilny jsou sadistické, poníkají lidskou důstojnost, a že bychom si

mali brát příklad z Falštem". Dále byl ugnán vinným tr.činem nařízení vykonu dředního rozhodnutí podle § 171 odst.1 písm.e tr.z., neboť "v době od června do listopadu 1978 soustavně odmítal vykonávat přidělenou práci a za uvedené období zneškál 21 pracovních dnů."

Oblastový i odvolatel shodně námitali, že ve výroku uvedeném v rozsudku nelze spatřovat podporu a propagaci fašismu a další jsoucí na jeho, že má e varování před užíváním podobných metod, uplatňovaných kdysi fašisty. Po ukázeli též na sňatkové rezropy ve výpovědích svědků. K druhému bodu uvedli, že se jednalo o mnohem menší počet zneškávaných pracovních dnů, než je uvedeno v rozsudku. Z uvedených dnů mohl Pavel Skála zneškávat vlastním jednáním pouze 5, protože po ostatní dobu byl ve výkonu kárenského trestu. V odvolání obou je navrženo zrušení obvinění.

Krajský soud v Plzni pouze poukazuje na správnost postupu okresního soudu a "bezpečnost vybudování" jeho závěrů. Tyto závěry mají však - co se týče prvního bodu rozsudku - velmi chytrý výklad ve výpovědi dozorce Benky, zatímco výpovědi svědků Cubky a zejména Scháka a Zajace mluví spíše ve prospěch obžalovaného. I ro dokázání viny obžalovaného podle § 261 tr.z. by bylo třeba též potvrdit jeho znalost fašistické ideologie a jeho sympatie k ni. Takhový důkaz žádny se soudu neprovedl a ani se o to nepokusil. Ve svém podnátu ke stíhlosti pro porušení zákona podaném GP ČSA dne 10.3. 1980 Pavel Skála svůj výrok opět cituje: "Váženským rádem je porušování lidského dchu jistou proti smyslu § 23 odst.2 tr.z. a právě komunisté by si měli vnit příkaz k fašismu, kdy trpali v koncentračních táborech a neopakovat sedmácké metody: mučení hladem, zimou a vlnkem v celých korekce." Přivední rozsudek okresního soudu, který rozhodl o stejně vysoké trestu, kvalifikoval verbální čin P. Skály podle § 195 /hromobní rasy, národa a politického přesvědčení/. Užiti § 261 má patrně P. Skálu diskreditovat a znemožnit solidární akce s ním. Pavel Skála se však ve vězení nedopustil něčeho jiného než otevřené a oprávněné kritiky váženských poměrů.

Ve druhém bodě rozsudku ani krajský soud neprevědly důkaz, kterým by se přesvědčily o skutečné délce kárenských trestů P. Skály, tj. nezahodnotily na základě váženských dekladů dobu, kdy P. Skála prostě pracoval nezohhl. Naše solidarita s P. Skálem je v tomto bodě založena ovšem především na odporu vůči nutné práci ve vězení a na záchranné právě podpoře svobodní vycestovat. P. Skála žádá o vycestování s rodinou /má dvouletou dceru a sei mláděční dítě/ do USA. Tato žádost mu byla zamítnuta, cestovní pas formálně odejmut 6.3.1979.

Pavel Skála je dále tr.štíhnán zádrazkou pro dlejající útok na státní orgán a orgán společenské organizace /§ 194 odst.2 tr.z./, jehož se měl dopustit svým písemným odvoláním proti rozhodnutí okresního soudu v Kladně, kterým měl napadnout JUDr. Edmunda Milera údajně hrubě urážlivými výroky. VONC má epiz inkriminovaného odvolání k dispozici a povahuje výroky typu: "...jsoum odsouzen za rok vězení s nutírnou..." "...zájem je jen jede, a to ne obecný, ale komunistický, vnit mi onu peněžní částku a obchatit se..." "Je mi líto, že zobrazená částka bude použita k rezvrazení demokratických společnosti na Západě..." "...zaujatos soudce Milera, jenž má neoprávněně odsoudil do vězení s nutírnou..." atd. po obsahové stránce na prostý výkon práva obhajoby a vnesení námitky proti podjatosti v případě JUDr. Milera. V žádném případě tu nejde o "hrubou urážku a pouhovu státního orgánu pro výkon jeho pravomoci", tím spíše, že adresátom bylo pouze oficiální instituce.

V této věci se konalo hlášení líčení dne 9.3.1980, avšak bylo přerušeno, protože P. Skála vznímal námitku podjatosti výčki soudkyni JUDr. Milodě Vinčarové, snutně propojené s procesem proti hudebníku undergroundu v r. 1976. K pokračování této hlášení bude muset být Pavel Skála předvídán, neboť dne 16.3.1980 nastoupil trest 10 měsíců odňatí svobody.
14.3.1980

Výbor na obranu neoprávněně stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

x x x x x x x x x x x x x x x

Sdalení č. 180 /Připad Václav Šulcufa/

19. března 1980 zadržela státní důlník městeckých dolů Václava Šulcufa, na 21.3.1980. Seběhně provedla v jeho bydlišti /455 15 Bezibří, Hornická 360/4/ a v bytě rodiců /Luhšovice, Brůdek 187/ domovní prohlídky, při

nichž zavřela v zahraničí vydávanou literaturu a následnou těžetíkou a malé mučení strojopis. Paralelně zahájila policie proti V. Ullaufovi tr. stíhání pro pedofenii z tr. činu dle § 100 /pebufování/ a 112 /podkovení zájmu republiky v zahraničí/ tr.z. a V. Ullauf byl vzat do vazby v litoměřické věznici.

23.3.1980 proběhl před senátem Okresního soudu v Mostě hlavní líčení v jeho věci. Obžaloba vinila V. Ullaufa z uvedených trestních činů.

Skutkovou podstatu tr. činu potufování měl V. Ullauf dle jiné naplnit, tím, že se na pracevěti kriticky vyjádřil o nedostatečné a záteralé mechanizaci a také tím, že v rozsahu se spolupracovníky odseutil vůči sovětským vojákům do Afghánistánu. Krom toho rozložoval blíže neurčenou tiskovinu "protistátního charakteru".

Skutkovou podstatu tr. činu dle § 112 tr.z. měl V. Ullauf naplnit tím, že odesal svému příteli-knězi do Velké Británie soukromý dopis, v němž uváděl, že odsezení v členě VONU v Píjném procesu v Praze bylo nezákonné, protože jejich činnost byla zcela ústavní a protože to jsou počestní lidé.

V odpoledne pokračování hlavního líčení soud vynesl rozhodnutí, jímž uznal V. Ullaufa vinou v plném rozsahu obžaloby a odseutil ho k trestu odňtí svobody v trvání 3 let do LNV, tedy k výši trestu, která je v tomto případě horní hranicí sasby. K rozhodnutí se obžalovaný ani obžaloba neuvedly a ponechali si zákonem lhůtu k odvolání.

Václav Ullauf, větší katolík z Moravy, který se připravoval ke studiu bohemistického, patří k lidem, kteří se moc brutálněm a v daném případě, až absurdním postihem snadí odstranit od nich po zaujetí nezávislého stanoviska k životu.

29.května 1980

„Vyber na obranu nepravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

x x x x x x x x x x x x x x x

Zpráva hlášení

Účastníci studijního večera, kteří se sešli ve středu 7.3.1980 v 19 h. v bytě Toninových, se rozhodli zahájit protestní hledovku individuálně v průběhu příštích deseti dní jako projev solidarity s dr. Julienem Toninem. Dnešního večera zazýval dr. Tonin přednášet o aristotelevě metafyziice.

Na konci hledovky byl dr. Tonin převezlán na číslovanou záložnu.

Na 15.hod. dopoledne byl dr. Tonin převezlán na číslovanou záložnu v Praze 7 k podání vysvětlení podle § 19 zák. 40 o SVA a do 12 hodin se nevrátil. V poledních hodinách dnešního dne odevzdal do podatelny MŠV dopis ministrově vnitru, v němž oznamuje, že nebude-li do 14.30 propuštán nebo zmenoznění bezpečnost jiným způsobem konání filosofického večera, zahájí desetidenní hledovku.

Trváme na svém právu scházet se v přátelském kroužku v soukromých bytech a besedami o filosofii prohlubovat své vzdělání.

Praha 7.3.1980

Dagmar Chromíková, Jana Kudrovná, Levíček Bláha, Ladislav Bednář, Pavla Bělohradská, Ivan Jona, Věra Vrábová, Pavel Šmid, Markéta Kámcová, Ladislav Lás, Lenka Dvořáková, Jan Beznář, Lukáš Tonin, Zdena Toninová, Rudolf Betták

x x x x x x x x x x x x x x x

Ministerstvo spravedlnosti

Hilena Klínová
Ned lesem 8
147 00 Praha 4

č.j.utič.275/80-Fe/Kol

V Praze dne 18.3.1980

Věc: podání

K Vašemu dopisu ze dne 27.1.1980, ve kterém připomínáte vyřízení dopisu ze dne 6.12.1979 týkající se odsezené Otily Bednářové, odlujujeme:

O zdravotní stav odsezené projevila zájem její matka Otilie Čimpeusová. Na podkladě její lidosti adresované ministerstvu spravedlnosti ČSR byl zdravotní stav odsezené vyšetřen v nemocnici MŠV Praha-Pankrác,

vzhledem k zjištěným zdravotním poruchám byly pro její zařazení do výkonu smlouvy stanoveny příslušné dílevy. Pro upuštění od výkonu smlouvy nezdravotních důvodů nebyly zjištěny podmínky. O vykřičení odsouzené byla Otilie Dmírousová informována. Zpráva byla dána i pisatelském dopisu /petice/ ze dne 6.12.1979, v tento podání však u žádce o podporu nebyla uvedena.

Pokud jde o výhrady k odsouzení a požadován propuštění odsouzené na svobodu, poukazuje na skutečnost, že ministerstvo spravedlnosti je orgánem správy soudů, který nezasahuje do vlastního rozhodování soudů.

Za správnost vyhotovení

...../podpis/

Vedoucí oddělení

v.o. Dr. Řeřina V.R.

X X X X X X X X X X X X X X X

Francouzská asociace Théâtre Partout zažala Frantu Šilovi, Miroslava Havlovi, Václava Bendovi, Jiřímu Dienstbierovi a Ottu Benáteckého následující dopis. Současně informuje i jejich přátelé a VOIS o své solidarity a jejich případem, které v současné době probíhají v Paříži.

THEATRE PARTOUT

3, rue Montauban

75 - LE MARAIS

Náše sdružení THEATRE PARTOUT /francouzské sdružení se sídlem ve městě Paříž/ v rámci své francouzské kampaně za Vaše osvobození rozhodlo uskutečnit divadelní představení o Vašem procesu v Písku 1979.

Představení bude mit podu repríz v celém našem kraji. Podle informací mezinárodního sdružení na obranu uvězněných umělců /l'Association Internationale de Défense des Artistes Imprisonnés - A.I.D.A./ obdobné solidární akce probíhají na mnoha místech naší země.

Soufáme, že tisk mezinárodního veřejného mínění ve prospěch lidských práv a demokratických svobod v Československu přispívá k Vašemu propuštění.

S nadějí, že tento dopis obdržíte

a pozdravem herci Théâtre Partout

X X X X X X X X X X X X X X X

Vášený pane prezidente,

připojuji se svou žádostí k výzvě organizace Amnesty International za propuštění politických vězňů. Mezinárodní organizace pro amnestii se rovněž obraci na Vás se žádostí o propuštění Alberta Černého, signatáře Charty 77, člena Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných - Československé ligy pro lidská práva.

V roce 1976 jsem byl nespravedlivě vězněn a obviněn z výtráknictví. Trestné činnosti jsem se údajně dopustil tím, že jsem společně s hudební skupinou The Plastic People zpíval na veřejnosti skladby pobouřujícího obsahu. Většina z nás byla před procesem propuštěna a nebyli jsme ani souzeni, právě díky solidaritě československé i zahraniční veřejnosti.

Zehdy jsem pochopil, jak velký je význam občanské iniciativy při rozhodování o veřejných problémech. Je to jediná možnost ochránit společnost před zahřednutím do byrokratismu a totalitarismu.

Žádostí na naše osvobození se účastnili i členové dnešního Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, k nimž patří i jmenovaný Albert Černý.

Zdálo Vás, abyste využil své pravomoci událeně milosti A. Černému a připojil se tím k svétové veřejnosti.

Československo se tak stane významným příkladem k propuštění politických vězňů v totalitních systémech.

Běkuji

Karel Seukup

29. května 1980

Imay Letenská 16, Praha 2

Post scriptum- Revoluční si Vám připomenout, že dnes je tomu právě rok, co byli uvězněni Petr Uhl, Václav Havl, Jiří Dienstbier, Václav Benda a Otto Benátecký, členové Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, člena Mezinárodní federace pro lidská práva, Československé ligy pro lidská práva.

Karel Seukup

X X X X X X X X X X X X X X X

Žádost o propuštění Alberta Černého z vězení

Organizace Amnesty International vyhlásila tři politické vězni násilce května 1980. Jeou vězni v Jičíně Americe, v Číně a v Československu. K výzvě organizace Amnesty International za propuštění Alberta Černého z ČSSR se připojují občané:

Pavel Beneš, Viktor Parkán, Jan Princ, Jan Ruml, Ilja Storoženko, Martin Litomíšský, Marie Šeukupová, Zdeněk Duk, Jiří Veselý, Daniel Kummermann, Josef Jelínek, Jaroslav Beneš, Pavel Zajíček, Jan Litomíšský, Josef Ciecko, Jana Pfevratská, Petr Kreibich, Hana Krudcerová, Václav Malý, Vendalin Lourenčík, Lenka Laurencíková, Josef Janíček, Silvestra Lupertová, Karel Kovář, Jiří Kostál, Jaroslav Klatevský, Jaroslav Klejnář, Ladislav Lís, Zlina Freundová, Karel Freund, Jana Klaevová, Milen Klaevs, Pavla Šimcová, Markéta Šimcová, Marieela Blačcová, Otto Michl, Jiří Středa, Jana Kudcerová, Vladimír Voják, Jan Bednář, Jana Jonášová, Jaroslav Duk, Dagmar Suková, Jiří Bednář, Luboš Vydra, Věra Vránová, Michal Černega, Petr Žach, Josef Pešek, Jiří Chmel, Zora Rysová, Petra Parkánová, Jiří Kubíček, Dagmar Venková, Stanislav Adámek, Jan Žedek, Marian Zajíček, Petruška Lustrová, Zuzana Miskerová, Martin Hybler, Tomáš Litke, Josef Adámek, Martin Podberáky, Vítězslav Holsta, Oldřich Bládecký, Pavel Veselý, Jan Kradilek, Jana Křížtenová, Ivan Bierhanzl, Pavel Smida, Ladislav Čermák, Michal Bzíšek, Zdeněk Bárta, Pavlína Korčíš, Zdeňka Tominová, Petr Hošpíchal, Stanislav Homola, David Němcov, Ivana Hyblerová, Věra Jirouseová, Jaroslav Chmáčko.
V Praze 29. května 1980

Za správnost podpisů - Karel Šálekup

Anný Letenské 16, Praha 2

X X X X X X X X X X X X X X X X

Krátké zprávy:

Telegram

Pani Kasila Bendová
Karlovo nám. 15
Praha

Mezinárodní křesťanská organizace solidarity Vás zdraví z výroční konference, která se konala v Zuriku. Delegáti a pozorovatelé ze 14 zemí vyhlásili svou solidaritu s Vámi v odvážném boji za svobodu výry a svědomí.

Dělajme na Vás stále památevat v našich modlitbách a informovat o Váš křesťanstvu.

Nezapomenete ani Vy na nás ve svých modlitbách a v podpoře našeho díla o požadování solidarity mezi světovým křesťanstvem jednorého vyznání.

Erdečně

Výbor mezinárodní křesťanské solidarity

Ctvrtý ročník časopisu Dialogy nahájil 1. číslem v roce 1980. Svádějho článek Františka Kriegla k poříbku Jana Futecky. Jiří Müller ve statí Čest politika vzpomíná na Františka Kriegla slovy: "Získal si mou drotu jako zdraví osobnosti... F. Kriegl se jako politik stal symbolem boje za národní svobody... F. Kriegl není nesílivý, ale jeho činy líží dál pro nás všechny." Dále je uvedeno vyznání Alberta Černého z příslušenství k hnutí nezávislých socialistů, jak pronasal ve své závárečné řeči před bělostkykumcům v Brně. Následuje statí R. Battéka, kterou jsem jíž loni přednesl k 1. číslu londýnských Diologů, totiž Morální omdlenství Alberta Černého. Řečí Věry Jirousevé Nebo jít jest neapodinevo vyzvedá učňí skupiny Plastic People a v žirafím pochledu se zamyklí nad jeho výnasem v porovnání s církvi, která "mlčí a odčítá je se od těch, kdo avěděj pravdu". Z časopisu L'Europeo přetiskují Diology interview s Bruncem Kreissem, jenž se zamyklí nadproblémou rozvojových zemí, problémy uvelebování nezahraničního naptí, Afghánistánem, eurokomunismem a dalšími aktuálními otázkami. Článek R. Löwenthalova, přetisklý z listu Die Zeit, se jmenuje Koncept politiky uvolňování a má podtitulek Rada armáda v kabulu. Další překlad je z časopisu Newsweek: Co přijde po Nitovi? Jagovalva noviník se ve své polemice střetává s Ivanem Jirousem, když článek Getl jsem něco hrozného reaguje na ecej. Staže se něco hrozného. Nezník zejména napadá Jirouseovo strhá a neprostě odmítání oficiálních pokušení o kulturu. Diology ovšem dávají prostor též Magorevi v dalším ecej

Zasudil jsem Váš osíku, pane doktore! Zabývá se v něm - neobyčejně zdařile - nejedna dílem a osobností Agona Bondyho. Časopis uzavírá dopis. R. Battéka, V. Kocoury, J. Žeánka, J. Müllerová, J. Tesaře a J. Vohryška představenstvu sociálně demokratické strany Rakouska, zdůrazně o setkání s volvyslancem při ministerstvu zahraničí Rakouské republiky dr. Fischerem /R. Batték/, správa o potvrzení rozsudku nad Albertem Černým a kuriozní odůvodnění soudcevského stanoviska vedení podniku, v němž je zazádatnán p. Metloch, v němž se nejoperuje jeho lásost o vyetichování.

- Joe -

Pithartův Fokus o vlast vyzval rozsáhlou polemiku, v řadě kritických článků však jen stálí našadmo byť jen slávko souhlasu. Důjdejný uvod napadá Václav Černý, polemizuje s ním Jaroslav Bezník, morální stránku všechno napadá Božena Komárková ve státi ůkoliž pomáhací k Pithartovi Fokusu o vlast a Zdena Tomineová v eseji Uvaha velikonoční. Jaroslav Bedta kritizuje Pithartovo pojedí národa; nad pojedím národa u Pitharta i obecně se zamýšlejí v diskusi Jan Simek, Jaroslav Bezník, V. Vydrař a Božena Komárková. Posmrtně nejrozsáhlejší kritika politicky aktuálních pasáží Pithartového článku obsahuje článek Václava Polanského Rizika Fokusu o vlast. Diskutuje se účastní opět velký počet aktérů, jak ukázalo u Pithartových státí bývá. Očekává se této problematiky dotýkají také R. Batték, L. Hejdánek, M. Hübl a mnozí další.

X X X X X X X X X X X X X X X

Články došlé do redakce:

Jan Simek: Urážení a penitenční

Milan Hübl: Nad dosavadním průběhem diskuse o odsunu čs. Němců

Jaroslav Šuk: O zprofanovačení míru

X X X X X X X X X X X X X X X

Roznáška Ládám Čtenáře, aby nás leskovec zprovovali o vyšlych časopisech a statích.

Děkuji pane red.

X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X